

imod dette, at Statskassens Interesse og Statens Interesse begge fordrer denne Sag afvist. — Tilbage staar Billighedshensynet til de vedkommende Ciere. Jeg vil sige, at den meget ærede Ordfører har taget meget lempelig eller i alt Fald nogenlunde lempelig paa denne Sag. Han har talt i dæmpede Toner og ikke stiller sig saaledes, at han vilde ligesom kræve en Ret for dem. Men hans ærede Medforslagsstillere have, forsaavidt de have haft Ordet, talt paa en nogen anden Maade. Disse tre ærede Herrer Medlemmer for Randers 3die, 4de og 5te Valgkreds (S. Andersen, Bønløkke og Th. Christensen) have talt til os, som om her var et Retferdighedskrav, der skulde ske Fyldest mod den vedkommende Egn, og at det var ubilligt af os at blande Statskassens Navn og Interesser ind i Modsetning til dette. Jeg vil sige, at jeg er forvisset om, — der er jo imidlertid flere Trin af Sagen, som staa tilbage —, at det vilde have været en bedre Tjeneste at gjøre deres Sag, om de vare komne noget mere bekedent og havde indrømmet, at der her ganske vist kun er Tale om en ren Naadesakt, og henstillet til os, om vi ikke kunde lufte Dinene lidt for vor Bligt mod Statskassen, medens man lod lidt flyde ud af den til disse private Diemed. Man har sagt til mig, at den Sammenstilling mellem andre Aktionærer og disse Aktionærer, som jeg har fremsat, ikke er rigtig. Jeg har imidlertid ingen Oplysning faaet om, hvori den skulde være urigtig. Ikke en eneste æret Råder har forklaret mig, hvori Forskjellen bestaar mellem disse ærede Medborgere, der have tegnet sig for private Aktier for at faae en Jernbane til deres Dør, i Haab om, at det nok vilde gaa, idet de have tænkt, vi kunne dog ikke tabe saa meget, i alt Fald vil det være en Fordel for os at faae Banen snarest muligt, — og Andre, der sætte Penge i Forretninger, ligeledes i Haab om at fremme egne Interesser. Jeg veed ikke, hvori Forskjellen ligger. Jeg maa ærlig talt sige, at det, at de Herrer ikke have paavist nogen Statsinteresse i denne Sag, ikke kan bringe Sagen til at stille sig anderledes i mine Dine. Det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (S. Andersen), talte om Smaafolk. Men desværre, det er Storfolk, der have behandlet denne Sag. Det er saadanne, der have sat Sagen i Gang, og sat den i Gang med fuld Afslutning af de Kommuner, som have haft med den at gjøre, og have bestemt, hvor Banen skulde være. Jeg ser derfor ikke, hvor de Smaafolk skulde være, som skulde have taget andre Smaafolks Penge. Det kunde være meget kjønt, om man kunde samle Bidrag rundt omkring i Landet til at lette dem Følgerne af den feile Regning, de have gjort; men at tage offentlige Penge dertil, kan jeg ikke begribe, at man kan gaa ind paa. Lad os sætte en Nationalsubskription igang, ligesom naar der er en Dverjsømmelse, for at de maatte ad den Vej

kunde faae Lettelse. — Jeg gjentager, hvad jeg antydede forleden. For saa Nar siden kom der en Deputation herover fra Aarhus-Kjyomgaardegnen, der fremsatte som sit inderligste og varmeste Ønske at faae en Lov om en Bane i Lighed med Loven om Randers-Ørenaabanen; fik de den, vilde de være hjulpsne. Nu sige de 6 Nar efter: Banen fik vi, men vi ere komne af med lidt flere Penge, end vi synes om; vær saa god at betale Pengene for os. Skulle vi saa sige dette B.? Det er et ubilligt Forlangende. Det er altsaa for mig det Væsentligste, at hverken Statens eller Statskassens Interesse er med i Spillet. Men saa siger man: Hvorfor være saa haard mod disse Mennesker og sige, at de have svindlet, og alt dette. Dertil svarer jeg: Vi ville ikke sige et eneste Ord imod dem, naar de blot ville lade os have Fred. Den ærede Indenrigsminister siger, at man paafører disse Folk et betydeligt Tab. Nei, paa ingen Maade, ikke en Skillings Tab ville vi paaføre dem; tværtimod, de have paaført Staten et Tab af over 1 Million, der er udredet til deres Baner, og som vi ikke faae en Skilling at se af. Men selv om man negter Lovforslaget Fremme, er der, som sagt, ikke et eneste Menneske, som man dermed vil paaføre en eneste Skillings Tab, saa det er en fuldstændig Misforstaaelse. Hvad det Ord „Svindler“ angaar, der saaldt det ærede Medlem for Randers Amts 5te Valgkreds (Th. Christensen) saa meget for Bryttet, skal jeg sige det ærede Medlem, at hvis han vil læse mine Udtalelser herom, tror jeg, at han vil give mig Ret, og i alt Fald vil han kunne henvende sig om nærmere Forflaring til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling). Dette ærede Medlem sagde nemlig, at vedkommende Selskaber levede under stadig Krusel om Opjigelse af dyre Penge i en Bank. Koncessionen gik ud paa, at, naar de havde Pengene, kunde de bygge Banerne; de havde ikke Pengene, men fik dem paa en treaars Bægel, og paa en treaars Bægel istedetfor paa Kontanter byggede de saa Banerne. Hvad er det? Jeg siger ikke, det er Nærlighed, og det ærede patheticke Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Bønløkke) kunde altsaa forleden Dag have sparet sig sin Uærlighed i den Henseende (Ufbrødselse). Nei, det ærede Medlem for Randers Amts 5te Valgkreds (Th. Christensen) svindler ikke, men han svindler, naar han kommer til den Stags Betragtninger, han sidst fremsatte. Jeg skal sige til de ærede Medlemmer for Randers Amts 3die og Randers Amts 5te Valgkreds (S. Andersen og Th. Christensen), at deres Stilling forundrer mig noget. I 1878 stode vi som Puritanere alle Tre og vilde ikke have med Behandlingsmaaden af denne Sag at gjøre, hverken til den ene eller anden Side, idet vi ikke stemte dengang. Nu derimod finde de Herrer det forunderligt, at man kan tale som Modstander om dette private Forslag, der er meget dyrere for Statskassen end Regjeringens Forslag i 1878.